

telse; men jeg gjentager, at Hovedbegrundningen for Forslagsstillerne til ikke at betræde denne Vej er den, at de have holdt det for skadeligt og især overflødigt at komme ind paa et Tvistens Gebeet, der kunde føre til en stor Vidtløftighed, idet alle enkelte Tilfælde skulde foreligge, hvor det, som sagt, ikke var nødvendigt.

Jeg troer, at den Formening, som det ærede Medlem udtalte om Forskjellen mellem Udtrykkene: „ikke forkastes“ og „bifaldes“ ikke kan faae nogen Betydning, thi det Forslag, som forkastes i et Thing, og hvorom man ikke siden kan blive enig, det er forkastet. Nøgtelsen maa da hidrøre, hvorfra det skal være. Der er i Forretningsordenen visse Regler for, hvorledes der skal forholdes, naar et Thing forkaster et Forslag, og det andet bifalder det, og dersom der i Genhold til disse Regler ikke kan tilveiebringes Enighed mellem Thingene, saa er det en Forkastelse, men dersom der tilveiebringes Enighed, saa er det ingen Forkastelse, men Bifaldelse; jeg kan altsaa ikke see, at der er nogen Forskiel paa disse Udtryk.

Den næste Række Endringsforslag angaaer § 2. Med Hensyn dertil har den ærede Endringsforslagsstiller netop udtalt den samme Betragtning, som har ledet dem, der have foreslaaet Loven, men som har bragt dem til et andet Resultat. Det ærede Medlem, der har stillet Endringsforslagene, har nemlig sagt, at der under offentlige Stiftelser kan være Fæstegaarde, hvoraf der ikke ydes Noget in natura, eller hvoraf idetmindste de væsentligste Delsler bestaae i Penge, og at det vilde være rigtigst at forandre det til en Dvelse i Byg eller andre Naturalier. Derimod er det Forslagsstillernes Mening, at man skal see Tingen, som den er, og antage, at Bedkommende, hvor der er fastsat Pengeydelse, have erkjendt dette for det Rigtigste, og at de ligeledes, hvor der er fastsat Dvelse i Korn, have anseet dette for det Rigtigste. Der er jo paa ingen Maade noget til Ginder for, at Parterne kunne enes om at omsætte Pengebeløbet til Korn, medens de derimod ikke kunne fastsætte en mindre Canon end de nuværende Afgifter, det være sig i Penge eller Korn eller begge Dele tilsammen.

Endringsforslaget under Nr. 6 er en ganske simpel Selvfølge af den forskjellige Opfattelse, det ærede Medlem har, jeg vil ikke sige fra Forslagsstillerne i det Hele, men i det mindste fra mig og flere af dem. Udtrykket: „Fæstelogtvingningen undergivet“ findes nu i de forskjellige Love, som ere gaaede igjennem Thinget, og som i dette Dieblit foreligge, i hvilke der er Spørgsmaal om at tage Bestemmelser med Hensyn til Salget af Fæstegaarde, og man har forenet sig om dette Udtryk, jeg kunde gjerne sige for den Tydeligheds Skyld der er i Udtrykket. Fra den ene Side siger man som det ærede Medlem, at den almindelige Fæstetvang er tilstede for alle Bøndergaarde under 12 Tdr. Hartkorn, og den strengere Fæstetvang kan man egentlig ikke evaluere til Værdi. Fra den anden Side siger man: den lettere Fæstetvang har saa at sige i Tidernes Løb tabt sin Betydning, fordi den kun kommer frem efter sin Natur, og kun kommer til Anvendelse paa saadanne Steder som eies af en enkelt Mand, der ikke eier flere, og som altsaa naturligtvis selv kan bruge og benytte den, og det har viist sig, hvad jeg paa ingen Maade hverken finder berettiget eller nyttigt, under nærværende Omstændigheder, at Regjeringen med en overordentlig stor Nedebonhed giver Tilladelse til at bortforpakte den Art Gaarde, ja, at Regjeringen endogsaa lukker Dinene i for, at saadanne Bortforpagtninger finde Sted. Det er derved, at den indskrænkede Eiendomsværdi, som hidrører fra denne Deel af Fæstelogtvingningen, har i pecuniær Henseende tabt sin Betydning, og dette er Tilfældet, fordi Regjeringens Magt er slap, fordi den ikke haandhæves, som den burde, og det er Noget, som man maaskee vil blive nødt til at urgere meget alvorlig paa, at denne bliver haandhævet meget alvorlig, for at Folk i hele Landet kunne komme til at lære, hvad de nu synes at have glemt, hvad virkelig Fæstelogtvingningen betyder, nemlig en Indskrænkning i Eiendomsværdien. For Hospitalers og Stiftelsers Gods af denne Art, med Hensyn til hvilket det aldeles berøer paa Lovtvingningen, om der maa sælges, og som for Tiden egentlig kun kan sælges efter Bevilling, er dette imidlertid ikke nok, thi for dem er den strengere Fæstetvang af en meget stor Betydning. Da